

af 1885 og 1892 der kun findes 4 Værditoldsatser) og Italien (der i Tarifferne af 1887 og 1892 helt har affattet det). Og ligeledes maa man lægge meget betydelig Vægt paa den Omstændighed, at den i 1879 nedsatte norske Toldkommission, der stænkede Værditoldsspørgsmaalet en særlig indgaaende Undersøgelse, i sin Betænkning af 1881, efter at et af Kommissionens Medlemmer ved Rejser til Frankrig, Holland og Belgien havde gjort sig nøje bekendt med Fortoldningsmaaden i disse Lande, enstemmig fraaadede Værditoldens Anvendelse.

Hvad der gør Værditoldsystemet saa lidet brugeligt i Praksis, er selvfølgelig Vanskeligheden ved at naa til en korrekt Værdiansættelse. Helt at overlade denne til Toldvæsenets Skøn gaar lige saa lidt an som helt at bygge paa Importørernes egen Angivelse, og der maa derfor nødvendigt under en eller anden Form blive Tale om en Kombination af begge Fremgangsmaader, navnlig da saaledes, at Importørernes Angivelser kræves støttede paa virkelige Fakturaer, og at der gives Toldvæsenet Afgang til at kontrollere disses Rigtighed, hvad der enten maa ske ved en skønsmæssig Takstation fra dets Side, støttet til Oplysninger fra andre Handlende, eller ved at forbeholde Staten Ret til at overtage Varerne til de opgivne Priser, eventuelt med et nærmere bestemt Tillæg af visse Procent. Den sidste Fremgangsmaade vil i Almindelighed ikke tilfredsstille nogen af Parterne og hyppigt paaføre dem begge Tab; thi Staten vil som oftest efter Overtagelsen kun kunne afsænde Varerne med Tab, ikke blot hvor Toldvæsenets Vurdering maatte vise sig urigtig, men navnlig fordi de Handlende ikke ville overbyde Importøren, der da ofte faar Varerne tilbage til en billigere Pris, end han har faaet dem erstattede med af Toldvæsenet; og Importøren vil i mange Tilfælde lide et uerstatteligt Tab ved som Følge af Statens Overtagelse af Varerne ikke at kunne opfylde kontraktmæssige Leverancer eller bringe Varerne paa Markedet i rette Tid. Og den førstnævnte Fremgangsmaade, en skønsmæssig Takstation enten ved Toldvæsenet selv eller ved uvillige Mænd, giver dels en forholdsvis ringe Betryggelse for Statskassen, dels udsætter den, ligesom den før omtalte, Importøren for det nys nævnte Tab, dels endelig fremkalder den mangfoldige Stridigheder imellem Toldembedsmændene og de Handlende og skaber let en Uvillie hos disse imod hine og en gensidig Mistillid, som kommer den hele Fortoldning til Skade.

Skønt de forskellige Kontrolmidler saaledes ere af forholdsvis ringe Værd og derfor ogsaa i Praksis, hvor de have været foreskrevne, kun ere komne forholdsvis lidt til Anvendelse, kunne de dog ikke helt undværes, og de medføre derhos den meget store praktiske Ulempe, at Fortoldning efter Værdi kun kan finde Sted ved et meget begrænset Antal Toldsteder, fordi Kontrollen forudsætter dels en Dygtighed og en Sagkundskab, som man kun kan gøre Regning paa at finde repræsenteret paa de større Toldsteder, hvor et større Antal ældre og erfarne Toldembedsmænd findes ansatte, dels Afgang til altid at kunne raadspørge Specialister i den paagældende Varefort. Anvendelsen af Værditold i større Udstrækning og for vigtige Vareklasser vilde derfor, til stor Skade for alle vore mindre Købstæder og for Forbrugerne, føre til, at Importen af saadanne Varer udelukkende knyttedes til de større Byer, — en Omstændighed, som allerede i og for sig vilde være stiftet til at rejse en stærk Uvillie og Modstand imod Indførelsen af en paa denne Basis bygget Toldtarif.

Selv hvor Kontrolmidler af den ene eller anden Art anvendes fra Toldvæsenets Side, bliver det egentlige Grundlag for Værdifortoldningen dog altid den Handlendes egen Angivelse, som efter Omstændighederne kræves støttet af og bilagt med den paagældende Faktura. At en saadan Udarbejdelse af en egentlig Tolddeklaration paa lægger de Handlende et ikke helt ubetydeligt Arbejde, hvorfor de nu ere forstaaede, og at dens nærmere Prøvelse og nøjagtige Sævnførelse med selve Forsendingen gjør